

Marie Force

Voor altijd... gelukkig

Deel 3 in de *Voor altijd*-trilogie

ISBN 978-90-225-7682-3

ISBN 978-94-023-0619-4 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Victorious – A Quantum Novel*

Oorspronkelijke uitgever: HTJB, Inc.

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 HTJB, Inc.

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Flynn

‘Godverdomme! Ik kan maar niet geloven dat ze me heeft verlaten.’ Ik ijsbeer over de veranda van Marlowes huis in Malibu. Het onbetaalbare uitzicht over de Grote Oceaan is vandaag totaal niet aan mij besteed. Ik heb het gevoel alsof mijn hart uit mijn borst is gerukt en overreden door een Hummer. Natalie is weg, en de pijn is ondraaglijk. ‘Ze heeft me verlátén. Ze had me beloofd dat ze dat nooit zou doen. Dat had ze me belóófd, Mo.’

‘Flynn... probeer eens rustig te worden.’

‘Rústig worden? Hoe kan ik rustig worden als mijn vrouw me heeft verlaten?’

‘Ik ben bang dat je nog een hartaanval krijgt of zoiets. Je gezicht is helemaal rood en je bent aan het zweten.’

Ik wrijf over mijn borst. Ik heb het gevoel alsof ik inderdaad een hartaanval krijg. ‘Wat moet ik doen, Mo? Zeg me wat ik moet doen.’ Ik heb Marlowe alleen verteld dat Natalie erachter is gekomen dat ik ergens over heb gelogen en daarom is vertrokken.

Ze kijkt me heel lang aan voordat ze het oogcontact verbreekt en

over de eindeloze oceaan uitkijkt. ‘Ik weet het niet. Dit is een lastige situatie.’

Ik laat me in de stoel naast die van haar zakken, alleen omdat ik uitgeput en wanhopig ben en niet meer in staat om te ijsberen. Ik kan me niet eens voorstellen dat ik een uur zonder Natalie doorbreng, laat staan een week of langer. Dat is de tijd die ze zei nodig te hebben om ‘na te denken’ voordat ze me zal bellen. Een wéék. Het voelt als een heel leven.

‘Ik heb een raam van mijn huis ingegooid.’

‘Wanneer?’

‘Vanochtend, nadat ze was weggegaan.’

‘Heb je het aan iemand verteld, zodat het gerepareerd kan worden?’

Ik schud mijn hoofd. Het raam was wel het laatste waar ik me zorgen om had gemaakt, want daarna kwam die klote-FBI langs, ongeveer vijf minuten nadat Natalie naar de luchthaven was vertrokken.

Marlowe pakt haar telefoon op en belt iemand. ‘Addie, met Marlowe. Flynn is hier en er is het een en ander aan de hand. Hij heeft me gevraagd jou te vertellen dat hij eerder op de dag thuis een raam heeft ingegooid. Een van die grote aan de achterkant. Zou je iemand willen laten komen om het voor hem te laten maken?’ Ze is even stil. ‘Ik vraag het hem wel even.’ Ze houdt de telefoon naar me op. ‘Ze wil even met je praten.’

Ik kom in de verleiding om nee te zeggen. De enige met wie ik wil praten is Natalie, maar dat is niet mogelijk. Ik steek mijn hand uit naar Marlowes telefoon. ‘Hoi.’

‘Wat is er aan de hand?’ Als mijn trouwe assistente gedurende de afgelopen vijf jaar heeft Addie aan één woord genoeg om te weten dat er iets heel erg verkeerd is gegaan. ‘Ik kreeg een belletje van de

piloot dat Natalie met het vliegtuig dat jullie naar Mexico had moeten brengen naar Colorado is gegaan – in haar eentje – en dat ze haar telefoon niet opneemt.’

Dus ze is naar haar zus Candace gegaan. Dat verbaast me niets. Ook doet het me eraan denken dat de FBI mijn telefoon in beslag heeft genomen, en totdat ik die terugkrijg, kan Natalie me niet bellen. Dat zal ik morgenochtend meteen regelen. ‘Ik, eh...’ Ik wil het niet hardop zeggen. Als ik het steeds maar weer zeg, wordt het de realiteit. ‘Onze plannen zijn veranderd.’

‘Oké... wat is er dan aan de hand?’

‘Natalie en ik... ze... we... ze gaat terug naar New York met een tussenstop in Colorado om haar zus op te zoeken.’

‘Waarom? Voor hoe lang?’

‘Het is een lang verhaal, en ik weet het niet.’

Het blijft even stil en daarna vraagt Addie: ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Kun je regelen dat dat raam gemaakt wordt?’

‘Is al gebeurd. Ik heb een bericht vanaf mijn computer gestuurd terwijl we met elkaar aan de telefoon waren. Ik zal erheen gaan om de medewerkers binnen te laten.’

‘Dank je wel.’

‘Verder nog iets?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Je weet me te vinden als je daarachter bent.’

‘Dank je.’

‘Flynn... laat haar niet gaan. Wat je ook doet, laat haar níét gaan.’

‘Dat doe ik ook niet.’ Maar terwijl ik de woorden uitspreek, ben ik doodsbenauwd dat ze me al voorgoed heeft verlaten.

‘En wat wilde de FBI vanochtend van je?’ vraagt Addie.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Ze kwamen eerst naar kantoor.’

‘Schijnbaar heeft de vrouw van Rogers tegen de agenten die zijn moord onderzochten verteld dat ik hem had bedreigd en dat hij voor zijn veiligheid vreesde.’

‘Je dreigde hem met een rechtszaak, niet met lichamelijk geweld.’

‘En dat heb ik Vickers ook verteld.’

‘Nam hij daar genoeg mee?’

‘Ik denk het. Hij ging weg. Voorlopig. Ik moet wel zeggen, Addie, dat ik een naar voor gevoel heb dat ze mij de moord op hem in de schoenen proberen te schuiven.’

‘Ze doen maar. We weten allemaal dat je het niet hebt gedaan. Je veegt de vloer met ze aan.’

‘Ik heb het niet gedaan, maar ik wilde het wel.’

‘Het willen doen is nog heel iets anders dan daadwerkelijk een moord begaan. Heeft hij gezegd wanneer je je telefoon terugkrijgt?’

‘Hij zei dat hij in de loop van vandaag naar kantoor gestuurd zou worden.’

‘Ik stuur hem naar je toe zodra hij binnenkomt.’

‘Dank je wel.’

‘Geef het niet op, Flynn. Wat er ook tussen jou en Natalie is voorgevallen, je komt er wel uit. Jullie passen zo goed bij elkaar. Je moet het niet opgeven.’

Ik hou me vast aan haar verzekering dat het weer goed kan komen, maar ik ben er nog niet zo zeker van dat dat zo is. ‘Ik heb het goed verkloot, Addie.’

‘Ze is helemaal weg van je. Wat er ook is gebeurd, dat moet je wel bedenken.’

‘Ik doe mijn best.’

‘Ik ga er straks heen om de medewerkers binnen te laten om het

raam te maken, en ik stuur de telefoon naar je toe zodra we die hebben.’

‘Ik ben op het moment bij Mo, maar straks kom ik naar huis.’

‘Dan zie ik je daar. Hou vol, oké?’

‘Oké.’ Wat moet ik anders? Natalie geeft me geen andere keuze dan af te wachten tot ze de tijd heeft gehad om te proberen te bevatten wat er vanochtend is gebeurd. Ik beëindig het gesprek met Addie en geef de telefoon weer aan Marlowe.

‘Ze heeft het ontdekt van de bdsm, hè?’ vraagt Marlowe. Ik beschouw Marlowe als mijn ‘vierde zus’, maar ze is de enige ‘zus’ die op de hoogte is van de bdsm.

‘Ja. Die trut van een Valerie heeft het haar verteld. Niet te geloven, hè?’ Ik wil die rancuneuze bitch van een ex-vrouw van mij opzoeken en haar vermoorden op elke mogelijke manier die ik kan verzinnen.

‘Ai.’

‘En toen maakte ik het nog erger door er tegen haar over te liegen terwijl Valerie haar al had verteld waar ze de kamer in mijn huis kon vinden. Dus wist ze dat ik loog.’ Ik ben weer opgestaan en begonnen over de veranda te ijsberen. ‘Ik heb het met de beste bedoelingen gedaan, Mo. Daar zul je me nooit van afbrengen. Ze had die kant van me met geen mogelijkheid aangekund na wat ze in het verleden heeft meegemaakt, dus stopte ik hem weg en koos ik voor haar in plaats van voor de lifestyle.’

‘Wat was je van plan voor het geval je het niet meer voor haar verborgen kon houden?’

Ik begin antwoord te geven, maar ze houdt haar hand omhoog om me de mond te snoeren. ‘Het is geen kúze, Flynn. Zo bèn je nu eenmaal. Zo ben je altijd geweest en je hebt al een huwelijk verpest door te proberen iemand anders te zijn.’

‘Dit was anders. Natalie is Valerie niet.’

‘Nee, dat klopt. Ze is veel sterker. Valerie mocht willen dat ze qua persoonlijkheid ook maar in de buurt kwam van die van Natalie.’

‘Maar wat wil je daarmee zeggen?’

‘Als je niet jezelf kunt zijn bij haar, Flynn, oprecht, volledig jezelf, past ze niet bij je. We hebben allemaal geprobeerd relaties te hebben buiten de lifestyle, en die zijn in een ramp geëindigd omdat geen van ons kan ontkennen wie en wat we zijn. Dat weet je best.’

‘Ik hou van haar, Mo. Ik hou van haar zoals ik nog nooit van iemand heb gehouden. Ik hou meer van haar dan van mezelf, wat de reden is dat ik de lifestyle vaarwel heb gezegd voor haar. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat dat het beste is voor haar.’

‘Maar is het wel het beste voor jóú? Jij bent ook belangrijk in deze relatie.’

‘Zij is belangrijker.’

‘Flynn... kom op nou.’

‘Ik moet gaan.’ Opeens kan ik hier niet meer blijven ijsberen. Ik voel me als een gekooide tijger die moet uitbreken en brullen van de woede en angst die hem in hun greep houden.

Marlowe volgt me naar binnen. ‘Ga niet weg. Je moet nu niet alleen zijn.’

‘Ik kan niet stilzitten. Ik moet iets doen.’

‘Doe alsjeblieft niets waar je spijt van krijgt.’

‘Wat kan er nu erger zijn dan liegen tegen mijn vrouw en haar bij me vandaan jagen?’

‘Heel veel dingen.’ Ze gebaart naar de Ducati die voor haar huis geparkeerd staat. ‘Zoals tegen een boom knallen of van de Pacific Coast Highway af rijden.’

Ik druk een kus op haar voorhoofd. ‘Ik zal geen van beide dingen doen. Dat beloof ik. Bedankt dat je naar me hebt geluisterd.’

‘Bel je me straks om te laten weten hoe het met je gaat?’

‘Dat doe ik.’ Ik rij weg, vastbesloten om mijn belofte te houden om voorzichtig te doen, maar ik ben half in de verleiding om naar een van de steile afgronden langs de Pacific Coast Highway te rijden. Als ik Natalie voorgoed kwijtraak, ben ik nog liever dood dan dat ik word gedwongen zonder haar te leven.

Natalie

Nadat ik de hele rit naar de luchthaven heb gehuild, ga ik aan boord van het vliegtuig dat Flynn en mij eigenlijk naar Mexico had moeten brengen voor onze huwelijksreis. De beveiligingsmensen die ik bij me heb, willen absoluut niet dat ik een commerciële vlucht neem, wat maar goed is ook, aangezien mijn creditcard bijna zijn bestedingsslimiet heeft bereikt.

Twee van Flynn's beveiligingsmensen, Josh en Seth, stonden erop om met me mee te gaan, ook al heb ik hun gezegd dat dat niet nodig is. Ze vertellen me dat ze strikte bevelen hebben gekregen en dat ik er niets over te zeggen heb.

Geweldig. Omdat ik blijkbaar niet van hen afkom, besluit ik hun intimiderende aanwezigheid te negeren terwijl we ons voorbereiden voor het opstijgen. Ik probeer gefocust te blijven op het feit dat ik voor het eerst in acht jaar mijn zus Candace ga zien. Als ik aan Candace – en alleen aan Candace – denk, kan ik ademhalen. Als ik mezelf toesta om te denken aan Flynn en het tafereel in zijn huis vanochtend, krijg ik pijn in mijn borstkas en wil ik alleen nog maar huilen.

Ik ben nog maar een paar uur bij hem vandaan en ik mis hem al

alsof ik hem een jaar niet heb gezien. Toch heb ik er goed aan gedaan. Ik weiger een huwelijk te hebben dat op leugens is gebaseerd. Hij heeft wekenlang tegen me gelogen. Hij is met me getrouwd zonder me te vertellen dat hij een seksuele dominant is. Het moeilijke is dat ik het begrijp en zelfs waardeer waarom hij dat heeft gedaan.

Hij hield rekening met mijn pijnlijke verleden als slachtoffer van seksueel geweld. Hij was diep geraakt door wat er op onze huwelijksnacht was gebeurd, toen hij mijn handen omlaagdrukte terwijl we vrijden, waardoor er een flashback van de verkrachting bij me werd opgeroepen. Ik gilde en huilde, en hij bleef de hele tijd bij me. Ik hou van hem. Ik hou van elke minuut die ik met hem heb mogen doorbrengen, zelfs als het zwaar was.

Maar ik kan niet verdragen dat hij me vanochtend recht in mijn gezicht aankeek en tegen me loog nadat ik de waarheid over zijn seksuele verlangens al had ontdekt, dankzij een aanwijzing van zijn rancuneuze ex-vrouw. Ik ben meer aan het twijfelen dan ooit. Mijn hart verlangt naar hem, maar mijn nuchtere verstand zegt me dat ik deze pauze nodig heb om erachter te proberen te komen hoe ik moet omgaan met wat ik heb ontdekt over mijn echtgenoot zonder dat zijn overdonderende aanwezigheid al mijn gedachten beïnvloedt.

De tranen rollen over mijn wangen en ik veeg ze onmiddellijk weg. Hoewel ik vertrouwen heb in het beveiligingspersoneel dat Flynn heeft ingehuurd, ben ik nu op mijn hoede voor wat zelfs de beste professionals voor een beetje geld bereid zijn te doen. Ik kan het me niet veroorloven dat mensen me zien huilen zo kort nadat ik met Flynn ben getrouwd. Dat kan ik hem niet aandoen, dus bewaar ik met moeite mijn zelfbeheersing.

Ik probeer niet te denken aan de laatste keer dat Flynn en ik sa-

men vlogen en hoe we hebben gevrijd in de slaapkamer van het privévliegtuig. Deze keer zit ik in mijn eentje met alleen Fluff op schoot om me gezelschap te houden.

Tijdens de vlucht naar Colorado is er veel turbulentie, en de steward mag niet opstaan om ons te bedienen. Ik moet steeds maar terugdenken aan hoe ik Flynn's hand vasthield tijdens hobbelige landingen in Teterboro en L.A. en hoe ik door zijn nabijheid minder bang was. Die geruststelling heb ik nu niet, dus naast het feit dat mijn hart is gebroken, ben ik ook nog eens doodsbang.

Als we tweeënhalf uur later landen op de luchthaven van Fort Collins-Loveland ben ik één hoopje ellende en absoluut niet in de stemming om mijn zuster voor de eerste keer in acht jaar weer te zien. Maar niets houdt me van haar weg nu we eindelijk op hetzelfde moment op dezelfde plek zijn.

Josh en Seth positioneren zich voor en achter me, wat me een belachelijk gevoel geeft. Niemand zal me herkennen op de luchthaven, omdat niemand verwacht dat ik hier zal zijn. Waarom zouden ze ook? Mijn leven met Flynn vond plaats in New York en L.A., niet in Colorado.

Ik ben misselijk van de onstuimige vlucht en het feit dat ik sinds gisteravond niets meer heb gegeten. Niet dat ik iets had kunnen eten. Bij de gedachte aan eten voel ik me nog beroerder.

Fluff gaat helemaal uit haar dak van enthousiasme zodra we het vliegtuig verlaten, en ze doet prompt een plas op het platform.

We lopen een trap op, de rustige luchthaven binnen, en mijn hart bonkt sneller bij elke stap. Zo meteen zie ik Candace. Ze had beloofd me op te wachten als ik daar aankwam. Het hele gebeuren was met een paar sms'jes geregeld terwijl ik snikkend op weg was naar de luchthaven nadat ik Flynn's huis had verlaten.

Ik ben van plan morgen naar New York terug te keren om mijn

oude leven weer op te pakken, maar ik kan niet langer wachten om mijn zus weer te zien, vandaar de korte stop in Colorado. Een roltrap brengt ons naar de bagageband en daar staat ze. Mijn kleine zusje is een prachtige volwassen twintiger geworden. Ik vergeet mijn gebroken hart en de puinhoop van mijn kersverse huwelijk en ren op mijn zus af.

Ze slaat haar armen om me heen en we houden elkaar lange tijd vast, allebei in tranen. Het eerste wat ik denk is dat ze nog steeds hetzelfde parfum op heeft dat ze lekker vond toen ze dertien was, en de vertrouwde geur verrijkt dit moment waar ik veel te lang op heb moeten wachten. Tegen de tijd dat we ons losmaken, is haar gezicht vlekkerig en rood. Ik kan me voorstellen hoe dat van mij eruit moet zien nadat ik urenlang heb gehuild. Ze heeft groenbruine ogen en lang kastanjebruin haar, dezelfde kleur als mijn haar voordat ik mijn uiterlijk veranderde. De bolle wangen die ze had toen ik haar voor het laatst zag, zijn verdwenen en vervangen door de fraai vormgegeven jukbeenderen van een volwassen vrouw. Ze ziet er verbluffend mooi uit en ik ben nooit eerder zo blij geweest om iemand te zien.

Fluff rukt aan haar riem om mijn aandacht te trekken. Ik pak haar op zodat ze haar tante Candace kan zien, die ze zich lijkt te herinneren. ‘Ik hoop dat je bij jou thuis honden mag hebben.’

‘Dat is niet zo, maar we smokkelen haar wel naar binnen.’

‘Ahum.’ Het rommelen van een diepe stem achter me herinnert me eraan dat ik niet in mijn eentje ben. ‘U gaat niet naar haar huis,’ zegt Seth. ‘We hebben bij een Marriott-hotel in de binnenstad geboekt.’

‘Ik ga bij mijn zus logeren.’

‘Nee hoor.’

Ik wil hem toesnauwen dat hij me niet kan vertellen wat ik moet

doen, maar hij doet alleen maar zijn werk. Mijn woede moet gefocust blijven op Flynn en niet op degene die zijn boodschap overbrengt. Tegen Candace zeg ik: ‘Wat vind je van een nacht in het Marriott?’

‘Klinkt prima! Kom, dan gaan we.’

Candace heeft geen auto en is met een taxi gekomen om me op te halen, dus loopt ze met mij mee terwijl de beveiligingsmannen ons naar een paar zwarte SUV’s brengen. Ze bestellen ze vast per gros, want ze lijken tegenwoordig overal te zijn waar ik mijn neus laat zien.

‘Wat is dit toch allemaal?’ fluistert Candace terwijl ze naar de beveiligingsmedewerkers en de SUV’s gebaart.

‘Mijn man. Hij is paranoïde over veiligheid.’

‘Ik had min of meer gehoopt dat hij bij je zou zijn,’ zegt ze met een dwaze glimlach waaruit ik aflees dat ze fan is van zijn werk. Wie niet?

‘Hij kon er deze keer niet bij zijn.’ Ik ben niet van plan mijn hereniging met Candace te verpesten door over mijn huwelijksproblemen te vertellen.

‘Jammer. Ik wilde hem zo graag ontmoeten.’

Omdat ik niet weet of dat ooit nog zal gebeuren, zeg ik maar niets. De gedachte dat ik hem nooit meer zal zien maakt dat mijn hele lichaam zeer doet.

‘Wat is er aan de hand, April?’ vraagt Candace als we achter in een SUV zijn gaan zitten en op weg gaan naar het hotel.

Omwille van haar dwing ik mezelf te glimlachen. ‘Niets. Ik ben heel erg blij dat ik je zie.’

‘Ook al hebben we elkaar heel lang niet gezien, je bent nog steeds mijn zus. Ik hoefde maar één keer naar je te kijken om te weten dat er iets is wat je heel erg dwarszit.’ Ze pakt mijn hand. ‘Laat me je helpen.’

‘Mijn kleine zusje is niet zo klein meer, hè?’ Ik vind het verdrietig dat ik zo veel jaren met haar en Livvy heb gemist.

‘Dat ben ik niet meer sinds een monster mijn grote zus heeft verkracht en al onze levens heeft verwoest.’

In al die jaren sinds ik hen voor het laatst heb gezien is het nooit bij me opgekomen dat wat er met mij was gebeurd ook hún leven had verwoest. ‘Ik stelde me altijd voor dat jullie gewoon doorgingen met je leven alsof er niets was gebeurd.’

‘Dat was niet zo. We waren er kapot van. Zonder jou was niets meer hetzelfde.’ Ze pakt nu met beide handen mijn hand vast. ‘Ik zou niets liever willen dan weer close met je zijn.’

‘Dat zou ik ook willen. Meer dan je ooit zou kunnen weten.’

‘Vertel het me, Ap... ik bedoel Natalie. Vertel het me, Natalie.’

‘Je mag me best April noemen, hoor. Dat is prima.’

‘Je hebt een heel nieuw leven opgebouwd als Natalie. Dat is wie je nu bent en dat wil ik respecteren. En Livvy ook.’

‘Zij is ook al zo volwassen. Ik vind het geweldig dat ze zulke goede cijfers haalt en dat de universiteiten van haar keuze haar allemaal graag willen hebben.’

‘Natalie...’

Ik zucht met het besef dat ik mijn gekweldheid niet voor mijn zus kan verbergen. ‘Flynn en ik doen het even rustig aan.’ Ik hou mijn stem zacht zodat alleen zij me kan horen.

‘Maar je bent net getrouwd!’

‘Ja, dat weet ik zelf ook wel.’

‘Wat kon er dan zo snel verkeerd gaan?’

‘Hij heeft iets voor me achtergehouden. Iets belangrijks. En toen ik erachter kwam en hem ermee confronteerde, loog hij erover.’

‘Hè verdomme. Tjonge. Jullie zagen er zo gelukkig uit op de televisie. Ik heb elke seconde van de SAG Awards gezien. Ik kon maar

niet geloven dat dat mijn zús was die op de nationale televisie kwam!’

‘Het was een heel spannende avond.’ Nu ik eraan terugdenk hoe Flynn twee awards won, hoe we vrijden in de limousine op weg terug naar huis en hoe we daarna in Haydens woonkamer In-N-Out-burgers met patat aten, moet ik weer huilen. De weken die ik met Flynn heb doorgebracht, zijn de heerlijkste van mijn leven geweest, en ik heb geen idee wat ik zonder hem zou moeten.

‘Betekent dat dat het voorbij is?’ vraagt Candace voorzichtig.

‘Ik weet het niet.’ Ik weet alleen maar dat hij tegen me heeft gelogen en dat ik bij hem weg moest gaan om een helderder kijk op de situatie te krijgen.

‘Nou,’ zegt ze na een lange stilte, ‘als hij je in een hotel laat logeren, neem ik aan dat hij daarvoor betaalt, dus kunnen we er net zo goed van profiteren. Ik moet morgen werken, maar dat maakt me niet uit. Laten we de hele nacht opblijven en films kijken, uitslapen en dingen van roomservice bestellen.’

Candace’ vrolijkheid en optimistische persoonlijkheid zijn als balsem voor mijn gewonde ziel. Haar plan klinkt hemels en het is precies waar ik behoefte aan heb.

2

Flynn

Ik word helemaal gek. Er is geen andere manier om de wanhoop te beschrijven die over me heen is gekomen. Ik kan niet eten, slapen, ademen of aan iets anders denken dan aan Natalie en wat ik kan doen om het weer goed te maken tussen ons. Ik kan niet zonder haar leven; geen minuut, geen dag en geen week. Ik word krankzinnig als ik haar een week niet zie.

Ze heeft me gezegd dat ik haar met rust moet laten, maar ze heeft niet gezegd dat ik in Los Angeles moet blijven en haar met rust laten.

Addie heeft zich aan haar belofte gehouden en brengt me rond vijf uur die middag mijn telefoon.

‘Je moet een vlucht naar New York voor me regelen. Voor vanavond.’

‘Ik weet niet zeker of ik op zo’n korte termijn een privévlucht voor je kan regelen.’

‘Dan neem ik wel een commerciële vlucht.’

Ze aarzelt, en ik weet dat ze eraan denkt dat ze me hebben ge-

vraagd niet commercieel te vliegen vanwege de opschudding die mijn aanwezigheid op luchthavens veroorzaakt. Op momenten als deze heb ik een bloedhekel aan de roem die bij mijn gekozen beroep hoort.

‘Hoe lang is Natalie van plan in Colorado te blijven?’ vraagt Addie.

‘Dat weet ik niet.’ Ik vertel haar niet dat ik niet wist dat ze daarheen ging. ‘Ze heeft beveiliging bij zich, toch?’

‘Twee man, en ze verblijven in het Marriott en niet bij haar zus thuis. Ik heb de vrijheid genomen om de creditcards en pinpassen die je me hebt gevraagd voor haar aan te vragen per expresse naar het hotel te sturen. Ik hoop dat dat de bedoeling was.’

‘Ja. Ik wil dat ze geld heeft, ook als ze mij niet meer wil.’

‘Ze wil je nog steeds. Ik heb gezien hoe ze naar je kijkt. Waar dit ook over gaat, je zult me er nooit van kunnen overtuigen dat het niet opgelost kan worden.’ Ze haalt haar telefoon uit haar zak. ‘Wil je evengoed nog naar New York?’

Daar moet ik even over nadenken. ‘Je zei toch dat toen je met Candace had overlegd of ze hiernaartoe zou komen, ze een vrij druk schoolrooster had?’

‘Ja, en nog een parttimebaan ook.’

‘Dan zal het waarschijnlijk een kort bezoekje zijn. Ik ga naar New York. Natalie zal daar vroeg of laat ook wel naartoe gaan.’

‘Ik zal zien wat ik kan doen.’ Addie geeft een kneepje in mijn arm, waarna ze ervandoor gaat om het te regelen. Een team werklui is bijna klaar met het vervangen van het raam dat ik met een kristallen vaas had kapot gegooid toen Natalie vanochtend vertrok. Ik moet mijn woede onder controle zien te krijgen. Die komt me niet van pas in deze situatie.

Ik scrol door de telefoontjes en sms’jes die ik heb gemist sinds de

FBI mijn telefoon heeft ingenomen en zie dat mijn moeder me twee keer heeft gebeld. Omdat ze meestal sms't, besluit ik dat ik haar maar beter terug kan bellen, ook al wil ik niemand spreken – behalve Natalie. 'Hé mam, hoe gaat het?'

'Daar ben je. Ik begon me al af te vragen of jullie twee ooit nog boven water zouden komen.'

De herinnering dat ik eigenlijk op huwelijksreis zou moeten zijn, raakt me als een pijl in de borst. 'Het is hier een gekkenhuis geweest.'

'Dat zal best,' zegt ze zachtjes lachend. Zij en mijn vader zijn in hun nopjes met de vrouw die ik heb uitgekozen. Wat zouden ze zeggen als ze wisten dat mijn behoefte aan dominante seks en het feit dat ik daarover tegen mijn vrouw heb gelogen hun nieuwe schoondochter heeft weggejaagd? 'Ik wilde met je praten over de trouwreceptie die we graag willen geven voor jou en Natalie.'

De tranen springen in mijn ogen en ik ga zitten op de bank, waar ik mijn duim en wijsvinger tegen mijn ogen druk. Het wordt me op dat moment heel duidelijk dat als ik haar voorgoed kwijt ben, ik daar nooit meer overheen zal komen.

'Flynn?'

'Ja mam, ik ben er nog. Laat me even met Natalie praten om te kijken wat schikt. Dat zal ik je laten weten, goed?'

'Tuurlijk. Wat jullie maar willen. We vinden het zo ontzettend spannend om het met jullie beiden te vieren en Natalie in onze familie te verwelkomen.'

Mijn ouders zijn zo aardig voor haar geweest, hebben haar zo geweldig verwelkomd en ondersteund tijdens de mediastorm die volgde toen haar pijnlijke verleden openbaar werd gemaakt. Ik kan het niet verdragen hen teleur te stellen door op te biechten hoe erg ik het bij haar heb verkloot. Ik hoop dat ik hun dat nooit hoeft te